

Бекство из града

НУДИ СЕ ПАСТИР, ОВЧАР!

Узалудно је Слободан покушавао да путем светске рачунарске мреже нађе пастирско ухлебље. Ништа. Зато се обратио „Забавнику”

Међу многобројним писмима која редовно стижу у редакцију „Забавника”, издвојило се једно несвакидашње које, истини за вољу, помало личи на шалу. Јер, питање које је писмо садржало није се тицало нових научно-популарних сазнања, историјских поука, као ни психолошких непознаница, рок група, или познатих глумаца. Кратко речено, наш читалац Слободан желео је да сазна нешто о узгоју оваца.

У ствари, питање узгоја само је последица његове изворне жеље, тачније, животне одлуке да напусти велики град. Наиме, живот у граду начисто му се смучио, па је дошао на замисао како би било дивно да оде негде на село и (за одређену плату) чува овце. Да постане пастир. Слободан има двадесет година. Тврди да је његова горућа жеља да оде некуд у природу, мир и тишину које ће реметити само мекетање оваца. Подразумева се да очекује да ће за посао чувања оваца бити и плаћен.

Узалудно је Слободан покушавао да путем светске рачунарске мреже нађе пастирско ухлебље. Ништа. Зато се обратио „Забавнику” како бисмо му помогли.

Преиначење живота

Премда није напоменуо у ком великом граду живи, можемо да га замислимо како пред сјајним екраном окреће странице Интернета тражећи понуду за посао пастира-овчара. Велики и одважан корак дели топлу собу с рачунаром од хладне пастирске колибе, на планини крај пашњака. Тај корак раван је истинској животној револуцији. Додуше, сада је зима, иако имају на себи вунене капуте, овце пасу покошено сено.

Не тумарају по завејаним пропланцима! У затвореним торовима преживају храну сакупљену преко лета. У касну јесен, посебно с првим снеговима, предвођене чуварима, овце силазе с планинских обронака и смештају се у торове. Овца је, наиме, нежна животиња: кад падне снег она није у стању да очисти лед и нађе пожутелу траву испод леденог покривача.

У рано пролеће, кад снегови прођу и никне травица, овце с пастирима поново крећу на испашу. Уколико у крају нема вукова, пастир не мора стално да надгледа овце. Обично се заустављају крај бистрих потока где, осим што се хране, могу и да пију воду. Преко дана су на слободној испаши, а ноћу у торовима. Пастири бораве у својим чобанским кућицама-колибама. Има и оних који се зором само јаве на посао газди, да би увече вратили овце у тор који се налази на имању.

Где и како наћи пастирски посао? То је својеврсна пустиловина. Можда би ваљало упутити се преко Ариља и Ивањице у близину Сјенице, односно на Пештерску висораван, и тамо се распитати међу одгајивачима. Друга могућност је околина Златибора. Ако ни на

обронцима Златибора нема посла, треба га потражити на Дивчибарама или, пак, на истоку Србије – на Хомољским планинама.

Одлука као упозорење

Природа све више недостаје многим људима који живе у великим градовима. Неки су на растрзани и брзи живот без природе готово навикли и то им не смета. Други мисле да је куцнуо час да се врате природи. Да осете ритам природних промена, да живе прилагођавајући се природним законима.

Иако је реч само о одлуци једног човека, не можемо да се отмемо утиску да је Слободан изванредан изузетак који би могао да значи и неку врсту упозорења. Међу већином која своје животне ставове везује за виртуелне догађаје и пријатеље, Слободанова жеља да се врати природи, односно пољопривреди, ипак исказује да смо можда застранили у начину живота који водимо. Заборавили смо потпуно природу.

С друге стране, Слободан Божић, дете асфалта, жели да постане дете зелених пропланака. Слично као што су шездесетих година прошлог века била деца цвећа. Повратак на село није лак, али је сва прилика да крије непроцењиве чари. Иако његов рачунар можда неће имати бежичну везу у чобанској колиби, било би дивно да нам Слободан следећег лета ипак јави како му је! Старински, писмом у коверти.